

ראיון עם אבי חנה קפאן - מלכירת מוסמכים
בפקולטה למתמטיקה, ויו"ר ארכאון המח"ר



חנה בת 65, נשואה ליוסקה, יש לה 3 ילדים ו- 4 נכדים, פרשה לגמלאות
מהטכניון ב- 1.10.2015, **לאחר 38 שנות עבודה!**

לא הרבה אנשים יודעים, אבל חנה החלה דרכה בטכניון בשנת 1977
כמזכירת דיקן וסגל בפקולטה להנדסת חשמל, ולאחר 3 שנים עברה
לפקולטה למתמטיקה, שם נשארה לעבוד עד לפרישתה.

ספרי לנו משהו על הפקולטה למתמטיקה

כל הסטודנטים בטכניון חייבים ללמוד מתמטיקה. זו פקולטה קטנה,
שנותנת שרות לכלל הסטודנטים. הפקולטה מאוד נעימה, אווירה
משפחתית, חמה, אכפתית, הכול בנועם הליכות. יחסים של כבוד הדדי
ואמון בין חברי הסגל לעובדים.

בכל השנים האלה, עם כמה דיקנים כבר יצא לך לעבוד???

בערך 14! עם חלקם נפגשתי לראשונה כשהיו סטודנטים לתואר ראשון
ותארים מתקדמים....

הממונים המקצועיים שלי לאורך השנים היו המרכזים לתארים
מתקדמים בפקולטה. לאורך השנים הקפדתי לקרוא להם "בוס", כשהיו
ששאלו אותי "מי כאן באמת הבוס? אני או את?"

מתי התחלת להיות פעילה בארגון העובדים?

לפני הרבה שנים (כבר לא זוכרת...) מתוכם לפחות 10 שנים כיו"ר ארגון המח"ר.

מה תחומי העיסוק המרכזיים של ארגוני העובדים בטכניון?
עבודה פרטנית מול עובדים בכל מיני סוגיות אישיות וקולקטיביות, ממשקים רבים עם ההנהלה בכל מיני סוגיות שעולות, פעילות רבה בתחום רווחת העובד- אירועים, מתנות לפסח, הרצאות וכו'.

ספרי משהו שלא יודעים עליך

בהכשרתי אני מורה להיסטוריה ותנ"ך, ויש לי גם הכשרה נוספת של דיאטנית.

מה ההבדלים בין הטכניון של ראשית שנות ה-80 לבין הטכניון של היום?
בטכניון של שנות ה-80 היו מעט מבנים. הפקולטה שלי ישבה בבניין צ'רצ'יל ובצריפים הצמודים לו. הייתה תחושה של כפר. בניין "אמאדו" בו יושבת הפקולטה היום לא היה קיים, וכך גם האמפיתיאטרון והמדרחוב.

מבחינת העבודה, פעם הכול היה ידני. היו כתבניות שעבדו עם מכונת כתיבה ידנית ומחקו שגיאות עם טיפקס. השלב הבא היה מכונת כתיבה חשמלית, וכשעברו מאוחר יותר לדואר אלקטרוני, היה בפקולטה חדר עם מחשב אחד גדול, שפעם בכמה ימים היו הולכים נציגים לבדוק אם הגיעה הודעה כלשהי. מבחינתי זה בכלל לא טריוויאלי שלכל אחד יש היום מחשב.

לאורך השנים הטכניון התפתח מאוד בכל המובנים, קיבל הכרה בינלאומית, סטודנטים מכל רחבי העולם הגיעו ללמוד כאן. אפשר לראות שהשטחים הפנויים הצטמצמו, אך עדין השכילו לשמור על מרחבים ירוקים.

בתחום הרווחה, הייתה קפיצת מדרגה בהתייחסות ההנהלה והוועדים לצרכי העובדים. אם פעם היו רק אירועים פנימיים בפקולטות, כיום יש אירועים כלל טכניונים התורמים לתחושת הגיבוש והחיבור לארגון.

איך היו התחושות לעזוב את המקום שהיית רגילה להגיע אליו מידי יום כמעט 40 שנה?

הרגשה מוזרה, למרות שהמשכתי להגיע לסירוגין לפקולטה ולארגון. יש לי תחושה של סיפוק ומיצוי מקצועי, ושהגיע הזמן לפנות את המקום לאחרים ולהמשיך לפרק הבא.

תוכניות לתקופת הפנסיה כבר יש?

אני חברה במועדון "הסרט הטוב" בבית נגלר, פעם בשבועיים הולכת לטיולי נשים בכל מיני מקומות בארץ, מתחילה בקרוב ללמוד צרפתית, הולכת הרבה לתיאטרון, ולשירה בציבור. פעמיים בשבוע אני מבלה עם הנכדים באופן קבוע ולוקחת את הזמן לאט, מתכוונת ליהנות מהתקופה.

משהו שהיית רוצה לומר לכל מי שנשאר פה

בכל הישג של הטכניון, תמיד הייתה לי תחושת הישג אישי וגאווה. הטכניון הוא מקום מדהים, יש כאן את כל השירותים שצריך, חברים טובים, נוף מדהים, זה מקום שכיף להגיע אליו וצריך לשמור עליו. ממש כמו שמורת טבע. תהיו טובים, זאת זכות גדולה לעבוד בטכניון, תהנו, תדעו להעריך את המקום שאתם נמצאים בו, זה לא מובן מאליו כלל.

תחייכו אל העולם והעולם יחייך חזרה 😊